

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 454/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Advokátska kancelária, Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 102/2011 a jeho rozsudkom z 25. augusta 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 2/2012 a jeho uznesením zo 14. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2014 doručená sťažnosť A. S. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namietal porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 102/2011 a jeho rozsudkom z 25. augusta 2011

a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 2/2012 a jeho uznesením zo 14. novembra 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v súdnom spore o náhradu škody proti žalovanej – Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 25 C 43/2006, o ktorom okresný súd rozhodol rozsudkom z 8. októbra 2010 tak, že žalobu o zaplatenie 18 937,13 € s príslušenstvom z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní o určenie otcovstva zamietol. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 102/2011 z 25. augusta 2011, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok. Dovolanie sťažovateľa z 3. novembra 2011 odmietol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 2/2012 zo 14. novembra 2013 ako neprípustné.

3. Podľa názoru sťažovateľa *„KS BA založil svoje rozhodnutie na právnom názore, ktorý je v zásadnom rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR v otázke posudzovania prieťahov v súdnom konaní, keď konanie o určenie otcovstva trvajúce 15 rokov posúdil ako konanie bez prieťahov a teda liberoval štát zo zodpovednosti za škodu spôsobenú týmito prieťahmi.*

KS BA zároveň príslušné ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. aplikoval v rozpore s ich účelom a zmyslom.

Ide o vady rozhodnutia takej intenzity, že ich dôsledkom je porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy SR.“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd... rozsudkom zo dňa 25. 08. 2011, č. k. 3 Co/102/2011 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy.

2. Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 25. 08. 2011, č. k. 3 Co/102/2011 sa zrušuje.

(Sťažovateľ omylom v sťažnosti uviedol 22. august 2011, pozn.)

3. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 14. 11. 2013, č. k. 1 Cdo/2/2012 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 11. 2013, č. k. 1 Cdo/2/2012 sa zrušuje.

5. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania...“

II.

5. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] ústavný súd požiadal krajský súd o zaujatie písomného stanoviska k opodstatnenosti posudzovanej sťažnosti.

a) Predseda krajského súdu vo vyjadrení sp. zn. Spr. 3224/14 z 13. mája 2014 v podstatnom uviedol:

„... Dňa 25. 08. 2011 tunajší súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 3 Co 102/2011-128 tak, že odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25 C 43/2006-94 zo dňa 08. 10. 2010 z dôvodu, že nebola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/70/1990 o určenie otcovstva. Preto žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 58/1969 o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, resp. v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Poukazujem v celom rozsahu na odôvodnenie rozsudku tunajšieho súdu č. k. 3 Co 102/2011-128 zo dňa 25. 08. 2011...“

b) Keďže krajský súd vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne nové sťažovateľovi neznáme skutočnosti, ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné požiadať sťažovateľa o zaujatie stanoviska k tomuto vyjadreniu.

6. Súčasne si ústavný súd vyžiadal z okresného súdu spis sp. zn. 25 C 43/2006, nahliadnutím do ktorého zistil z hľadiska predmetu posudzovanej sťažnosti tieto relevantné skutočnosti:

- na čísle listu (ďalej len „č. 1.“) 1 - 2 je žaloba sťažovateľa proti žalovanému „o náhradu škody podľa § 18 z. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu...“. V článku III žaloby sťažovateľ argumentoval: „Navrhovateľ však mal nárok na sirotsky dôchodok... Zdlhavým postupom OS BA II vo veci určenia otcovstva však o tento svoj nárok prišiel a bola mu spôsobená škoda... Ďalšou utrpenou škodou je nemožnosť uplatnenia práv v konaní o dedičstve, ktoré bolo špecifikované v čl. II. Trhová cena predmetu dedičstva bola stanovená 1.600.000,- Sk. Zákonný dedičský podiel je 1/3 a preto žiada žalovaného o náhradu tejto škody.“

- č. 1. 29 - 30 je podanie sťažovateľa z 20. apríla 2007 – doplnenie čl. II žaloby: „... uplatnená náhrada škody teda predstavuje ušlý sirotsky dôchodok na území Slovenskej republiky vo výške 37.200,- Sk, ušlý sirotsky dôchodok v Kanade 761.755,- Sk a 1/3 dedičského podielu 533.333,- Sk, čo spolu predstavuje 1.332.288,- Sk.“

Petit žaloby upravil v čl. IV takto: „žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.332.288,- Sk s ročným úrokom... nahradiť trovy konania...“

- č. 1. 94 - 104 – rozsudok okresného súdu č. k. 25 C 43/2006-94 z 8. októbra 2010,
- č. 1. 128 - 129 – rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co 102/2011 z 25. augusta 2011,
- č. 1. 149 - 153 – uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 2/2012 zo 14. novembra 2013.

7. Ako dôkazový materiál sťažovateľ k sťažnosti pripojil uznesenie najvyššieho súdu zo 14. novembra 2013, rozsudok krajského súdu z 25. augusta 2011 a dovolanie z 3. novembra 2011.

III.

8. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv

alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Sťažovateľ sa domáhal toho, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy označenými rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov (body 1 a 4).

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 264/2011).

12. Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti predovšetkým domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu zo 14. novembra 2013, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol

„podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.“, a jemu predchádzajúcim rozsudkom krajského súdu z 28. augusta 2011 (pozri bodu 1, 2 a 4).

13. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva na súdnu ochranu a aj práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akejkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 252/2012).

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

16. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

17. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až

vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocесnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

18. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

19. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 17 a 18) preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 2/2012 zo 14. novembra 2013, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd po uvedení priebehu a výsledku konania na okresnom súde v podstatnom oboznámil rozhodnutie, faktické a právne závery krajského súdu a tiež dovolaciu argumentáciu sťažovateľa.

Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd v podstatnom takto:

„Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ako vecne správny potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok splňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p.), je v ňom vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdili. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú

(kompletizujúcu) jednotu; takýto prístup reflektuje aj ostatne citovanú judikatúru ESELP. V prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým - ako už bolo spomenuté - tvorí jeden celok.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd sa samotnou správnosťou prijatých právnych záverov nižších súdov nezaoberal. Z obsahu dovolania vyplýva, že sa v ňom uplatňuje aj námietka, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Pri posudzovaní, či rozhodnutia nižších súdov sú (ne)preskúmateľné (teda či boli splnené parametre zákona na odôvodnenie rozsudku - § 157 ods. 2 O. s. p.), dovolací súd však neposudzuje správnosť prijatých právnych záverov nižších súdov. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcu. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž - ako už bolo spomenuté - nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu otázky dôvodnosti a opodstatnenosti dovolania (t. j. danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), pokiaľ nedospeje k záveru, že dovolanie je procesné prípustné. V prejednáwanej veci pri skúmaní otázky prípustnosti dovolania bolo zistené, že tento opravný prostriedok žalobcu nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady

konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a nepreukázala sa žalobcom tvrdená existencia procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p.).

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako tzv. iná vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. - nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Z podaného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky za opísaného stavu veci nemohol (nesmel) v dovolacom konaní postúpiť do ďalšieho štádia prieskumu a podrobiť skúmaniu správnosť právnych záverov odvolacieho súdu, ani vecne riešiť to, či konanie nie je postihnuté tzv. inými vadami konania a či tieto prípadne mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Po zistení procesnej neprípustnosti dovolania má Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnosť takéto dovolanie bez ďalšieho odmietnuť (§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.); nemá možnosť zaoberať sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 a O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z vád uvedenou v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.“

20. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že v dovolacom konaní nedošlo k odňatiu možnosti preskúmania napadnutého výroku odvolacieho súdu, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s normami občianskeho súdneho konania, ak odmietol

dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu „*podľa § 243 ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.*“ ako neprípustné. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 2/2012 zo 14. novembra 2013 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

21. Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 102/2011 a jeho rozsudkom z 25. augusta 2011, ktorým na odvolanie sťažovateľa rozsudok okresného súdu č. k. 25 C 43/2006-94 z 8. októbra 2010 (ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá) potvrdil (pozri body 1, 2 a 4). Ústavný súd sa preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal aj tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv predmetným rozhodnutím krajského súdu.

23. Ústavný súd v úvode poznamenáva, že podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

24. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí z 25. augusta 2011 uviedol:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní o určenie otcovstva vedenom na tomto súde pod sp. zn. 10 C 70/1990. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 5. 1. 1990 podal okresný národný výbor v mene žalobcu žalobu o určenie otcovstva proti domnelému otcovi žalobcu V. M. Ten zomrel dňa 19. 12. 1986 a preto mu bol v konaní o určenie otcovstva ustanovený opatrovník v osobe jeho otca (starého otca žalobcu) J. M. Konanie o určenie otcovstva sa skončilo dňa 18. 5. 2004, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo 6. 4. 2004 č. k. 10 C 70/90-164. Žalobca uvádzal, že v dôsledku neprimerane dlhej doby trvania 3 Co 102/2011 konania o určenie otcovstva utrpel škodu, pretože ako zákonný dedič bol opomenutý v dedičskom konaní po starých rodičoch a zároveň si nemohol uplatniť nárok na sirotsky dôchodok, ktorý mu patrilo od narodenia. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Okresný súd Bratislava II sa v konaní sp. zn. 10 C 70/1990 nedopustil takého konania, ktoré by sa dalo označiť za nesprávny úradný postup. Ak sa aj v konaní o určenie otcovstva vyskytli obdobia, ktoré mohol žalobca subjektívne považovať za nečinnosť súdu, nemalo to bez ďalšieho za následok vznik neodôvodnených prieťahov v konaní. Pokiaľ žalobca poukazoval na nálezy Ústavného súdu SR, podľa ktorých pri určitej dĺžke trvania konania nemožno také konanie charakterizovať ako bezprieťahové, súd prvého stupňa uviedol, že tieto rozhodnutia ústavného súdu vychádzali z posudzovania konkrétnych prípadov a ich okolností a preto ich nemožno paušálne aplikovať aj na iné konania s odlišnými účastníkmi a s odlišným predmetom sporu. Neobstojí ani argumentácia žalobcu o nadbytočnosti vykonaného dokazovania, pretože je vecou konajúceho súdu, dokazovanie v akom rozsahu vykoná. Keďže teda v konaní o určenie otcovstva nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, neboli splnené predpoklady vzniku nároku na náhradu škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. a súd prvého stupňa preto žalobu zamietol. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu

prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil v podstate tým, že konanie o určenie otcovstva trvalo neprimerane dlho - 15 rokov a v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR. Medzi jednotlivými úkonmi súdu boli značné časové odstupy a v období od 1. 12. 1998 do 4. 4. 2000 bol súd nečinný. Ide teda o nesprávny úradný postup štátu a preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie na pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne analyzoval postup súdu v konaní o určenie otcovstva a zaujal stanovisko, že i keď konanie o určenie otcovstva trvalo od roku 1990 do roku 2004, nemožno urobiť záver o tom, že by išlo zo strany súdu o nesprávny úradný postup. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s týmto záverom súdu prvého stupňa a poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku v tomto smere. Odvolací súd iba dopĺňa, že postup súdu v konaní o určenie otcovstva bol značne sťažený tým, že označený otec žalobcu v čase začatia konania nebol nažive a navyše, zomrel v Kanade. To spôsobilo problémy so získavaním podkladov pre znalecké dokazovanie.

Starý otec žalobcu J. M. zomrel dňa 17. 10. 1999 počas trvania konania o určenie otcovstva. V tom čase mal žalobca 12 rokov a v rámci dedičskej postupnosti ako vnuk mohol po starom otcovi dediť, ak by ho jeho zákonná zástupkyňa - matka prihlásila do dedičského konania. V takom prípade by dedičské konanie muselo byť zrejme prerušené do skončenia konania o určenie otcovstva. V spise Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 10 C 70/90 sa na č. l. 98 nachádza úmrtný list J. M., pričom matka maloletého do spisu nahliadla dňa 17. 4. 2000, čo vyplýva z úradného záznamu na č. l. 97a. O úmrtí J. M. teda vedela. O jeho úmrtí nemohla nevedieť aj z dôvodu, že J. M. bol v konaní o určenie otcovstva ustanovený za opatrovníka nebohého V. M. - otca žalobcu. Preto neobstojí tvrdenie žalobcu, že účastníkom 3 Co 102/2011 dedičského konania po nebohom J. M. sa nestal v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní o určenie otcovstva. Z toho vyplýva záver, že aj keby postup Okresného súdu Bratislava II v konaní o určenie otcovstva sp. zn. 10 C 70/90 bolo možné označiť za nesprávny úradný postup, chýbala by príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom

škody spočívajúcej v tom, že žalobca nebol účastníkom dedičského konania po nebohom J. M. a preto po ňom nededil.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. a to existencia samotného nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 10 C 70/90 o určenie otcovstva. Vo vzťahu k škode pozostávajúcej z dedičského podielu po nebohom J. M. by ani prípadný nesprávny postup Okresného súdu Bratislava II v konaní o určenie otcovstva nezakladal nárok na náhradu škody.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p.“

25. Keďže sa krajský súd „v celom rozsahu stotožňuje s... záverom súdu prvého stupňa a poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku v tomto smere“, považoval ústavný súd za dôvodné oboznámiť podstatu odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 25 C 43/2006 z 8. októbra 2010:

„Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. patrí k forme objektívnej zodpovednosti štátu, t. j. ide o zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok. Týmito podmienkami sú: 1/ nesprávny úradný postup orgánu štátu 2/ existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch) a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom...“

Pri posudzovaní dôvodnosti nároku navrhovateľa sa súd v prvom rade zaoberal tým, či navrhovateľ preukázal splnenie podmienok pre existenciu zodpovednosti štátu za škodu v zmysle vyššie citovaného zákona. Vychádzal pritom z obsahu uznesenia krajského súdu, v ktorom tento vymedzil tri hľadiská skúmania postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní, a to 1/ právna a faktická zložitnosť veci, 2) správanie účastníkov konania a 3/ postup samotného súdu. Dospel potom k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno v preukázaní splnenia predpokladov pre existenciu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup.

Pokiaľ ide prvé kritérium, a to právna a faktická zložitosť veci, tu sa súd čiastočne stotožnil s názorom právneho zástupcu navrhovateľa, keď sa domnieva, že po stránke právnej konanie o určenie otcovstva nie je vecou zložitou. Súd totiž určuje otcovstvo na základe domnienok presne stanovených zákonom o rodine (v tom čase § 51 až § 62 zákona č. 94/1963). Ich poradie je stanovené fixne; pokiaľ sa uplatní prvá domnienka, je vylúčená aplikácia druhej až do doby, kým prvá nebude právoplatne zapretá. To isté potom platí pre domnienku druhú a tretiu. Zmyslom týchto domnienok je totiž stanoviť, kto bude podľa práva považovaný za otca dieťaťa, nie kto je jeho otcom. Pokiaľ ide o stránku skutkovú, tu sa súd domnieva, že v skúmanom prípade nešlo o vec samo o sebe zložitú, avšak náročnú na dokazovanie, a to nielen z dôvodu, že odporca bol už v čase začatia konania mŕtvy, ale aj z dôvodu, že mal bydlisko a zomrel v Kanade. Tieto okolnosti značne sťažovali postup súdu pri vykonávaní dokazovania.

Ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia Mestského súdu v Bratislave, úlohou okresného súdu bolo po zrušení prvostupňového rozsudku doplniť dokazovanie, a to o zdravotnú dokumentáciu nebohého odporcu a ostatné podklady potrebné pre znalecké dokazovanie. Získanie zdravotnej dokumentácie, o ktorú sa súd pokúsil prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Ministerstva zahraničných vecí SR a Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Otawe, bolo sťažené pre neexistenciu zmluvy o vzájomnej pomoci medzi Slovenskou republikou a Kanadou a pre prísnosť kanadských zákonov o ochrane súkromia a lekárskeho tajomstva (viď aj odôvodnenie rozsudku OS BA II z 6. 4. 2004). Požadovanú dokumentáciu sa súdu napokon ani nepodarilo získať. Pokiaľ išlo o znalecké dokazovanie to bolo sťažené z dôvodu, že obdobnú situáciu oslovení súdni znalci dovtedy neriešili a nevedeli uviesť, či sa pomocou štandardných metód analýzy DNA otcovstvo k maloletému dá jednoznačne potvrdiť alebo vylúčiť. Až v dôsledku rozvoja vedeckého výskumu v oblasti genetiky mohli na základe nových poznatkov vypočítať percentuálnu pravdepodobnosť otcovstva nebohého odporcu k maloletému (viď aj odôvodnenie rozsudku OS BA II z 6. 4. 2004), a to analýzou DNA na bratovi nebohého odporcu.

Pokiaľ ide o druhé hľadisko, preskúmaním postupu účastníkov v konaní súd nezistil v ich správaní závažné pochybenie, resp. dlhšie trvajúcu nečinnosť. Je pravdou, že na výzvy a pokyny súdu reagovali niekedy s oneskorením (napr. vedľajšia účastníčka sa zaviazala doručiť súdu odvolanie proti rozsudku s jeho odôvodnením v lehote do 15. 1. 1993, pričom

ho doplnila až 15. 2. 1993, opatrovník odporcu sa zaviazal dňa 13. 4. 1994 predložiť adresu nemocnice, v ktorej bol hospitalizovaný nebohý odporca spolu s menom jeho ošetrojúceho lekára, pričom až 2. 6. 1994 oznámil nemožnosť získania týchto informácií), ktoré skutočnosti však v celkovom súhrne nemožno označiť za postup, ktorým by spôsobili prieťahy v konaní.

A napokon, pokiaľ ide o posledné kritérium, postup samotného súdu, tu súd vychádzal z pripojeného prehľadu jednotlivých úkonov súdu v priebehu konania. Ich dôslednou analýzou dospel k záveru, že v konaní súd postupoval plynule, medzi jednotlivými úkonmi a pokynmi zákonných sudcov neboli dlhšie časové odstupy. Ak sa aj na prvý pohľad vyskytlo určité obdobie, počas ktorého súd neurobil promptný úkon, príčina bola objektívneho charakteru a súvisela so zisťovaním rozhodujúcich skutočností a zabezpečovaním nevyhnutných dokladov (výzvy a žiadosti ohľadne zdravotnej dokumentácie nebohého odporcu) alebo s konaním tretích osôb (znalec, brat nebohého odporcu M. M., ktorý sa bránil výkonu lekárskeho úkonu). Preto rýchlosť vybavenia určitých úkonov nemohol súd v plnom rozsahu ovplyvniť. Súd však aj v takej situácii neostal absolútne nečinný (napr. zisťoval stav vybavenia žiadosti o poskytnutie zdravotnej dokumentácie, stav vypracovania znaleckého posudku, vyzýval M. M. na dostavenie sa ku súdnemu znalcovi a pod). Ďalej nemožno opomenúť, že na postup súdu v konaní mali vplyv aj nepredvídané objektívne nastané okolnosti, ako smrť opatrovníka odporcu s potrebou ustanoviť opatrovníka nového, zmena zákonného sudcu spojená s potrebou dôsledného naštudovania spisového materiálu a pod. Na tieto okolnosti súd opätovne reagoval plynule, a preto tunajší súd v jeho postupe nevzhliadol závažnejšie nedostatky. Tomu nasvedčuje napokon aj vyjadrenie predsedníčky samotného Okresného súdu Bratislava II, s ktorým sa súd stotožnil.

Sumarizáciou vyššie uvedených skutočností dospel súd k záveru, že Okresný súd Bratislava II. sa v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 70/1990 nedopustil takého konania, ktoré by sa dalo označiť za nesprávny úradný postup. Pokiaľ nesprávny úradný postup právny zástupca navrhovateľa odvodzoval od dĺžky súdneho konania, ktorá bola podľa neho neprimeraná, súd mal rozhodnúť najneskôr do 10 rokov od podania návrhu na základe čisto znaleckého posudku, tu súd uvádza, že ak sa aj v konaní Okresného súdu Bratislava II vyskytli obdobia, ktoré mohol navrhovateľ ako účastník subjektívne pociťovať

ako nečinnosť súdu, nemohlo to mať bez ďalšieho za následok vznik neodôvodnených a zbytočných prietahov v konaní. Ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). Pokiaľ sa právny zástupca v tejto súvislosti odvolával na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých pri určitej dĺžke trvania konania nemožno také konanie charakterizovať ako bezprietahové, tu súd udáva, že tieto rozhodnutia a ich závery vychádzali z posudzovania konkrétnych prípadov a ich okolností, a preto nemôžu byť paušálne aplikované aj na iné konania s odlišnými účastníkmi a predmetom sporu. A napokon, pokiaľ ide o argumentáciu o nadbytočnosti vykonaného dokazovania, pretože súd mal rozhodnúť na podklade znaleckého posudku a celé konanie o určenie otcovstva právoplatne ukončiť do 10 rokov od podania návrhu, súd udáva, že je výlučne vecou konajúceho sudcu aký rozsah dokazovania a akými dôkaznými prostriedkami zvolí. Ide totiž o jeho procesný postup v konaní, ktorý je zameraný na získanie relevantných podkladov potrebných na ustálenie skutkového stavu a následne pre vydanie meritórneho rozhodnutia vo veci, do ktorého hodnotenia mu iný súd nemôže zasahovať. V kontexte týchto skutočností považoval súd úvahy o možnom ukončení konania v určitej lehote len na podklade znaleckého posudku za čisto hypotetické a ničím nepreukázané.

Vyhodnotiac vyššie uvedené skutočnosti, dospel súd k záveru, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadne splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Vzhľadom na tento záver súd posúdil nárok navrhovateľa ako nedôvodný a v celom rozsahu ho zamietol. Keďže súd dospel k záveru o nesplnení prvotných predpokladov pre zodpovednosť odporcu za škodu, v ďalšom sa nezaoberal otázkou prípadnej škody a jej výšky...“

26. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje,

nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

27. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

28. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04, I. ÚS 200/2012) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

29. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

30. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy („Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu...“) predmetnými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu (pozri body 1 a 4).

31. Keďže vo veci konajúce všeobecné súdy neporušili ústavnoprocessný princíp vyplývajúci z čl. 46 ods. 1 ústavy (body 21 a 30), nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, navyše keď menované súdy vo veci riadne konali a aj rozhodli (pozri tiež bod 14). Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a

záverov preto odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

32. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označených rozhodnutí menovaných všeobecných súdov a priznaním mu náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014